

Sygn. akt I ACa 1222/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer
Sędziowie:	SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Józef Wąsik
Protokolant:	st.sekr.sądowy Barbara Piaszczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2012 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa M. D. (1)

przeciwko R. S. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 14 sierpnia 2012 r. sygn. akt VII GC 29/12

1. zmienia w całości zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 12 stycznia 2012 r. przez Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział VII Gospodarczy, sygn. akt VII GNC 14/12 i powództwo w całości oddala oraz zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 16.782zł (szesnaście tysięcy siedemset osiemdziesiąt dwa złote) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I A Ca 1222/12

UZASADNIENIE

Powód M. D. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego R. S. (1) kwoty 251.1234,45zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podniósł, że na mocy umowy cesji wierzytelności z dnia 10 grudnia 2011 r., zbywca A. B. (1) przelała na niego wierzytelności przysługujące jej względem R. S. (1) z tytułu sprzedaży towarów (§ 1 ust. 1 umowy), a wynikające z faktur VAT o nr: (...) (783,48 zł), (...) (783,48 zł), (...) (22 228,40 zł), (...) (21930,72 zł), (...) (8 762,04 zł), (...) (4 880,00 zł), (...) (8 024,18 zł), (...) (1 220,00 zł), (...) (13 298,00 zł), (...) (17 324,00 zł), (...) (11720,00

zł), (...)(12 200,00 zł), (...)(25 620,00 zł), (...)(17 080,00 zł), (...)(25 620,00 zł). (...) (9 150,00 zł) wraz z należnymi odsetkami.

W dniu 12 stycznia 2012r. Sąd Okręgowy Wydział VII Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym uwzględnił powództwo.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany R. S. (1) wniósł zarzuty, w których domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów procesu. Pozwany wywodził, że z uwagi na stałą współpracę z A. B. (1), praktykowane było wystawianie przez firmę (...) A. B. (1) faktur przelewowych, które następnie płacone były przez niego w formie gotówkowej. Wszelkie transakcje i zapłaty na rzecz A. B. (1) dokonywane były za pośrednictwem jej męża P. R. (1). Pozwany wywodził, że na bieżąco spłacał kolejne zobowiązania wobec A. B. (1), przedkładając w tym względzie wyciągi ze swego konta.

Dnia 6 sierpnia 2010r. P. R. (1), który reprezentował A. B. (1) złożył pisemne oświadczenie, w którym wskazał, iż R. S. (1) nie ma w stosunku do powoda żadnych zobowiązań finansowych.

Odnosnie faktur nr (...) wystawionych na usługę transportową oraz faktury nr (...) wystawionej na remont palet drewnianych pozwany zgłosił zarzut przedawnienia. Pozwany wskazywał, że P. R. (1) dokonywał wszelkich czynności w imieniu A. B. (1) jak również podpisywał za nią faktury i część podpisów na fakturach została przez niego sfalszowana i w tym zakresie pozwany zamierza złożyć zawiadomienie o przestępstwie. Pozwany wywodził, że zawiadomienie o przestępstwie pozwany złożył również w związku z działaniem A. B. (1) i P. R. (1), którzy wiedząc iż pozwany regulował w stosunku do nich swoje zobowiązania zbyli nieistniejącą wierzytelność powodowi.

Nadto pozwany oświadczył, że ma wobec A. B. (1) roszczenie o zapłatę kwoty 31.293 zł, która to należność wynika z faktur nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...) i że ewentualna spłata na rzecz (...) A. B. (1) winna być pomniejszona o kwotę 31.293 zł.

W piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2012r. pozwany wniósł o zawiadomienie o toczącym się procesie i wezwanie do wzięcia udziału w sprawie A. B. (1), (k. 81,82). A. B. (1) zawiadomiona przez Sąd Okręgowy w trybie art. 84 kpc nie zgłosiła swego udziału w procesie w charakterze interwenienta ubocznego.

Sąd Okręgowy – Sąd Gospodarczy w Kielcach zaskarżonym wyrokiem utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 12.01.2012r co do kwoty 227.625,76 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty oraz kosztami procesu w wysokości 7.846,56 zł. W pozostałym zakresie nakaz uchylił i powództwo oddalił.

Za podstawę faktyczną powództwa Sąd przyjął, następujący stan faktyczny:

Powód M. D. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. D. (1) w K. od 1 czerwca 2006r. zajmując się głównie handlem paletami drewnianymi. Pozwany R. S. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą „R. S.” - R. S. (1) w K. i zajmuje się także handlem paletami. A. B. (1) prowadząca Przedsiębiorstwo Handlowe (...) w K. nabywała palety drewniane od M. D. (1), które następnie odsprzedawała je pozwanemu. Obrót paletami polegał na tym, że A. B. (1) zabierała palety z firmy powoda i bezpośrednio zawoziła je na poszczególne zakłady, tj. C. K., C. K., S..

A. B. (1) wystawiała faktury na rzecz pozwanego dotyczące odsprzedaży palet, pozwany zaś następnie wystawiał faktury na rzecz podmiotów do których ostatecznie docierały palety z firmy powoda. Z tytułu sprzedaży palet R. S. (1), A. B. (1) wystawiła na rzecz pozwanego następujące faktury VAT:

(...) z dnia 29 maja 2009r. na kwotę 22 228,40 zł z tytułu remontu

palet, płatną do dnia 5 czerwca 2009r., (...)z dnia 22 lipca 2009r. na kwotę 8 762,04 zł z tytułu sprzedaży palet, płatną do dnia 29 lipca 2009r.,(...)z dnia 24 lipca 2009r. na kwotę 4 880,00 zł z tytułu sprzedaży palet, płatną do dnia 31 lipca 2009r.,(...)z dnia 25 sierpnia 2009r. na kwotę 8 024,18 zł z tytułu sprzedaży palet, płatną do dnia 1 września 2009r.,(...)z dnia 12 stycznia 2010r. na kwotę 1 220,00 zł z tytułu sprzedaży palet, płatną do dnia 19 stycznia 2010r.,

(...)z dnia 25 lutego 2010r. na kwotę 13 298,00 zł z tytułu sprzedaży palet płatną do dnia 4 marca 2010r., (...)z dnia 9 marca 2010r. na kwotę 17 324,00 zł z tytułu sprzedaży palet, płatną do dnia 16 marca 2010r., (...)z dnia 10 marca 2010r. na kwotę 11 720,00 zł z tytułu sprzedaży palet, płatną do dnia 17 marca 2010r., (...)/10z dnia 12 marca 2010r. na kwotę 12 200,00 zł z tytułu sprzedaży palet, płatną do dnia 19 marca 2010r., (...)z dnia 1 kwietnia 2010r. na kwotę 25 620,00 zł z tytułu sprzedaży palet, płatną do dnia 1 maja 2010r., (...)z dnia 3 kwietnia 2010r. na kwotę 17 080,00 zł z tytułu sprzedaży palet, płatną do dnia 3 maja 2010r., (...)z dnia 8 kwietnia 2010r. na kwotę 25 620,00 zł z tytułu sprzedaży palet, płatną do dnia 8 maja 2010r., (...)z dnia 28 kwietnia 2010r. na kwotę 9 150,00 zł z tytułu sprzedaży palet, płatną do dnia 28maja2010r.

W ramach prowadzonej współpracy z R. S. (1), A. B. (1) wstawiła na rzecz pozwanego także faktury nr (...) z dnia 23 stycznia 2009r., na kwotę 783,48zł, płatnej do dnia 6 lutego 2009r., i nr(...)dnia 24 stycznia 2009r. na kwotę 783,48zł, płatnej do dnia 7 lutego 2009r. z tytułu usługi transportowej oraz fakturę nr (...) z dnia 29 maja 2009r. w kwocie 21.930,72zł, płatnej do dnia 5 czerwca 2009r. z tytułu remontu palet drewnianych. Pozwany nie uregulował na rzecz A. B. (1) należności wynikających z powyższych faktur VAT. A. B. (1) zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej z dniem 31 marca 2011r. Z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej A. B. (1) posiadała zaległości podatkowe wobec Urzędu Skarbowego w K., który wszczął przeciwko niej postępowanie o zapłatę zaległości podatkowych.

Pozwany nawiązał bezpośrednią współpracę z powodem na początku sierpnia 2010r.. Powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT z dnia 5 sierpnia 2010r., na kwotę 10.248,00zł, z tytułu sprzedaży 700 sztuk palet z terminem płatności 19 sierpnia 2010r. Należność została uregulowana przez pozwanego powodowi. (okoliczność bezsporna).

W dniu 10 grudnia 2011r. A. B. (1) zawarła z M. D. (1) umowę cesji wierzytelności wobec R. S. (1) objętych fakturami VAT o nr: (...) (783,48 zł), (...) (783,48 zł), (...) (22 228,40 zł), (...) (21930,72 zł), (...) (8 762,04 zł), (...) (4 880,00 zł), (...) (8 024,18 zł), (...) (1220,00 zł), (...) (13 298,00 zł), (...) (17 324,00 zł), (...) (11720,00 zł), (...) (12 200,00 zł), (...) (25 620,00 zł), (...) (17 080,00 zł), (...) (25 620,00 zł). (...) (9 150,00 zł). (§1ust. 1 umowy). Łączna wartość wierzytelności z tytułu należności głównej wynosi 200.624,30zł. A. B. (1) jako zbywca przelała na nabywcę M. D. (1) wszystkie wierzytelności określone w § 1 ust. 1 wraz z wszelkimi prawami z nimi związanymi, w szczególności prawem do naliczania odsetek ustawowych za przekroczenie terminu płatności od dnia wymagalności świadczenia do dnia zapłaty, z wyjątkiem obowiązków z tytułu gwarancji i rękojmi ciążących na zbywcy. W dniu 12 grudnia 2011r. A. B. (1) zawiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności oraz wskazała rachunek bankowy powoda, na który należy dokonywać wpłat z tytułu należności wynikających z w/w faktur. W dniu 14 grudnia 2011 r. powód poinformował pozwanego o zawarciu umowy cesji wierzytelności oraz wezwał pozwanego do uregulowania w/w należności.

W ramach współpracy z A. B. (1) pozwany R. S. (1) wystawił na rzecz A. B. (1) faktury nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...) na łączną kwotę 31.293 zł, i o tę kwotę winna być pomniejszona zbyta przez nią powodowi wierzytelność.

Na skutek zawiadomienia pozwanego postanowieniem z dnia 25 maja 2012r. Komenda Powiatowa Policji w K. wszczęła dochodzenie w sprawie RSD(...)podrobienia w okresie od 2 maja 2010 roku do 16 czerwca 2010 roku w S., pow. (...), woj. (...), podpisów A. B. (1) na dokumentach w postaci faktur VAT wystawionych przez Przedsiębiorstwo Handlowe (...), dla Przedsiębiorstwa Handlowego (...) o przestępstwo określone w art. 270 § 1 k.k. , a następnie postępowanie przeciwko P. R. o przestępstwo popełnione na szkodę pozwanego.

Sąd Okręgowy uznał, że podnoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia odnośnie faktur nr (...) wystawionych na usługę transportową (art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984r. prawo przewozowe t.j. Dz. U. 50 , poz. 601 z późn. zm.) oraz faktury nr (...) wystawionej na remont palet drewnianych (art.646 kc) w łącznej kwocie 23.497,69zł okazał się skuteczny i w tej części zaskarżony nakaz zapłaty uchylił i powództwo oddalił. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że przedawnienie dochodzonego przez powoda roszczenia w stosunku pozwanego z powyższych faktur w niniejszej sprawie nastąpiło z dniem 6 czerwca 2011, a więc przed datą wniesienia pozwu przez powoda.

Zdaniem Sądu Okręgowego, pozwany nie udowodnił zapłaty spornych faktur objętych umową cesji wierzytelności. Nie był bowiem w stanie wskazać dokładnych dat zapłat P. R. (1) należności objętych spornymi fakturami. Pozwany

wprawdzie twierdził, iż posiada konto firmy w banku, z którego wypłacał pieniądze by zapłacić za faktury wystawione przez A. P. R. i że każda wypłata z konta zaznaczona w wykazie przedłożonym do akt kolorem pomarańczowym przeznaczona była na zapłatę na faktury, to jednak nie był w stanie przypisać, która z wypłat z konta pobranych przez niego była przeznaczona na konkretną fakturę i wywodził, iż faktury przelewowe winny być zamienione na gotówkowe.

Świadek E. S. - żona pozwanego zeznała, że wypłaty z rachunku męża przeznaczane były na rozliczanie się z P. R. (1) reprezentującym firmę(...) A. B. (1). Świadek nie mogła jednak konkretnie przypisać kolejnych wypłat z rachunku męża do płatności kolejnych faktur, nie weryfikowała także kwotowo wypłat męża pod kontem wysokości zobowiązań wobec A. B. (1) z tytułu spornych faktur. Świadek zeznała jedynie, że mąż głównie dokonywał wypłat w celu uregulowania należności za palety, czy też za remont palet, czy za zakup drzewa na palety i płacił do rąk P. R. (1).

Oceny Sądu Okręgowego nie zmieniły zeznania świadka E. S. - żony pozwanego, w tym także co do oceny treści oświadczenia z dnia 6 sierpnia 2010r. złożonego przez P. R. (1). Zdaniem Sądu Okręgowego oświadczenie z 6.08.2010r, nie odnosi się do spornych faktur objętych cesją wierzytelności.

Z zeznań A. B. (1) słuchanej w charakterze świadka wynika, że oświadczenie z dnia 6 sierpnia 2010r. złożone przez P. R. (1) jej męża odnosi się do palet sprzedanych przez powoda do mojej firmy za trzema fakturami, za miesiąc lipiec. Świadek zeznała, że okazane jej sporne faktury (k.17-32) nie odnoszą się do oświadczenia złożonego przez jej męża wobec R. S. (1), od którego otrzymał kwotę zawartą w oświadczeniu. Świadek zeznała, że nie przypomina sobie ażeby był taki fakt, by zamieniała faktury przelewowe na faktury gotówkowe, albo wystawiała pokwitowanie wpłaty.

Z zeznań świadka P. R. (1) wynika, iż głównie on zajmował się działalnością gospodarczą prowadzoną przez żonę A. B. (1) i posiadał pełnomocnictwo od żony z dnia 5 stycznia 2010r. Świadek zeznał, że dostarczał palety do zakładu pozwanego. Dostarczał też część faktur; faktury też dostarczała żona pozwanemu. Na początku faktury były przelewowe, a potem były i przelewowe i gotówkowe. Nigdy nie było takiego przypadku by pozwany za fakturę przelewową zapłacił w formie gotówki. Świadek zeznał, że był jedynie przypadek taki, kiedy otrzymał od pozwanego zapłatę za palety od powoda M. D. dostarczone do zakładu pozwanego, wtedy napisał oświadczenie z dnia 6 sierpnia 2010r. że pozwany nie ma w stosunku do mnie żadnych zobowiązań finansowych, ale to oświadczenie odnosi się do palet pobranych od M. D.. Świadek zeznał, że palety od powoda dostarczył w końcu czerwca i lipcu 2010r. do zakładu pozwanego to właściwie te palety zostały sprzedane za fakturami firmie(...) należącej do żony A. B.. Świadek zeznał, że żona A. B. (1) nie wystawiała z tytułu odsprzedaży tychże palet faktur na rzecz pozwanego, i z tego powodu zostało sporządzone oświadczenie z dnia 6 sierpnia 2010 r., które podpisał. Oświadczenie to miało być dowodem na to, że świadek otrzymał za dostarczone palety od powoda M. D. (1) przez pozwanego pieniądze wymienione w oświadczeniu i otrzymane pieniądze od pozwanego świadek miał przekazać powodowi, ale ich nie przekazał, gdyż zostały one od niego wyłudzone.

Pozwany zgłosił zarzut potrącenia wzajemnych wierzytelności, przedstawiając do potrącenia wierzytelność w kwocie 31.293 zł z faktur nr: (...),(...), (...), (...). Zdaniem Sądu Okręgowego zarzut potrącenia wierzytelności nie jest zasadny, gdyż wierzytelności z powyższych faktur, zgodnie z treścią art. 554 kc przedawniły się z dniem 2 maja 2011r, a więc przed datą złożenia przez niego oświadczenia o ich potrąceniu.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 509 § 1 i §2 kc orzekł jak w wyroku. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 §1 i §3 kpc.

Apelację od tego wyroku złożył pozwany zarzucając:

1/ naruszenie prawa materialnego, a to art. 502 kc poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że wierzytelność pozwanego w kwocie 31.293 zł, zgłoszona do potrącenia nie może być potrącona wskutek przedawnienia,

2/ naruszenie prawa procesowego a to:

- art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż sąd w niniejszej sprawie jest w stanie poczynić własne ustalenia faktyczne, podczas gdy w trakcie niniejszej sprawy złożone zostało przez pozwanego zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez P. R. (1), a okoliczności ustalone na drodze karnej wywarłoby wpływ na postępowanie w przedmiotowej sprawie,
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd za wiarygodne zeznań świadków zgłoszonych przez powoda, a odmówienie wiarygodności dowodom przedstawionym przez pozwanego oraz niedopuszczenie przez sąd dowodów zgłaszanych przez pozwanego mających na celu wykazanie nieprawdziwości twierdzeń strony powodowej, a tym samym wyprowadzenie przez Sąd wniosków sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego i zasad logiki,
- 227 k.p.c. poprzez błędne jego zastosowanie polegające na oddaleniu dowodu z nagrania rozmowy pozwanego z P. R., który to zmierzał do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy

3/ sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż:

- w rzeczywistości między pozwanym, a A. B. (1) dochodziło do pozornej wymiany towarów, na które wystawione zostały poszczególne faktury, podczas gdy na str. 15 uzasadnienia sąd uznaje za prawdziwe twierdzenia R. S. (1), że towar faktycznie mu dostarczono i w konsekwencji doszło do zawarcia umowy sprzedaży,

- pozwany nawiązał z firmą (...) współpracę na początku sierpnia 2010 roku, a tym samym oświadczenie z dnia 6 sierpnia 2010 roku złożone przez P. R. (1) nie odnosi się do spornych faktur objętych cesją wierzytelności, podczas gdy z treści zebranego materiału dowodowego jasno wynika, iż współpraca między pozwanym, a A. B. (1) i P. R. (1) trwała od roku 2009, a w/w oświadczenie obejmowało zakresem czasowym faktury wystawione za okres od 23 stycznia 2009 roku do 6 sierpnia 2010 r,

- pozwany nie zapłacił należności wynikających z załączonych do pozwu faktur, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego jasno wynika, iż w/w faktury spłacone zostały przez R. S. (1) w całości.

Na tej podstawie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa ewentualne uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I Instancji. Ponadto wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za I i II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona. Skutek odnosi zarzut naruszenia art. 233 kpc przez nietrafną ocenę zeznań świadka P. R. (1) oraz jego żony A. B. (1) (osób zainteresowanych wynikiem sprawy) i danie im wiarę wbrew treści dokumentu prywatnego tj. oświadczenia z dnia 6 sierpnia 2010r, w związku z zeznaniami pozwanego, jego żony E. S. i wyciągów bankowych z konta pozwanego.

W świetle treści pisemnego oświadczenia z dnia 6 sierpnia 2010r zeznania świadka P. R. (1) są w ocenie Sądu Apelacyjnego niewiarygodne. Należy zwrócić uwagę na działalność P. R. (1) i jego rolę w prowadzeniu działalności gospodarczej żony A. B. (1).

Według niezaprzeczonych przez powoda twierdzeń pozwanego zawartych w zarzutach firma (...) choć formalnie zarejestrowana na A. B. (1) prowadzona była przez P. R. (1), gdyż wobec P. R. (1) orzeczono około roku 2008r zakaz prowadzenia działalności gospodarczej. A. B. (1) nie potwierdziła faktu orzeczenia zakazu wobec męża, ale przyznała, że udzieliła mężowi pełnomocnictwa do wystawiania faktur oraz do reprezentowania firmy w jej imieniu. Mąż zajmował się też dostarczaniem towaru i faktur oraz odbierał zapłatę, w przypadku faktur gotówkowych. W tej sytuacji nie dziwi stwierdzenie P. R. (1), że to on prowadził głównie działalność gospodarczą. Jest poza sporem,

że P. R. (1) przyjął od pozwanego kwotę 102.000 zł za palety sprzedane przez A. B. (1), a kupione od powoda, za fakturą wystawioną „na przelew” ale bez pokwitowania zapłaty w momencie zapłaty gotówki. Pieniądzy nie przekazał powodowi w imieniu żony, gdyż wyłudzili je od niego przestępcy, stąd powstało zadłużenie i decyzja o dokonaniu cesji. Z kolei A. B. (1)- jak sama zeznała- nie księgowała wszystkich faktur, więc nie płaciła należnych podatków i miała zaległość wobec Urzędu Skarbowego. Z zeznań pozwanego wynika, że P. R. (1) miał również dług wobec P. G.. A. B. (1) do czasu dokonania cesji nigdy nie podnosiła faktu braku zapłaty przedmiotowej należności od powoda.

Okoliczności powyższe choć nie stanowią bezpośredniego dowodu na okoliczność zapłaty należności przez pozwanego, to jednak mają istotne znaczenie dla oceny wiarygodności zeznań P. R. (1) i jego żony A. B. (1), którym Sąd I Instancji dał wiarę, bez żadnych zastrzeżeń. Tymczasem wskazane okoliczności powodują, że ich zeznania należało traktować z dużą ostrożnością, tym bardziej, że umowa cesji przewiduje możliwość odstąpienia od tej umowy przez powoda w razie nie osiągnięcia jej celu (§ 3 umowy), co powoduje, że P. R. (1) i A. B. (1) są zainteresowani materialnie wynikiem sporu.

Jednak rozstrzyga treść dokumentu prywatnego znajdującego się na karcie 68 z dnia 6.08.2010r, zatytułowanym (...). Zawiera on oprócz potwierdzenia otrzymania kwoty 102.000 zł za palety dostarczone w lipcu 2010r od M. D. (1) (powoda), wyraźne stwierdzenie P. R. (1), że: „R. S. (1) nie ma w stosunku do mnie żadnych zobowiązań finansowych”. Mając na uwadze wcześniejsze uwagi odnośnie faktycznie prowadzonej działalności przez P. R. (1) w imieniu żony, oświadczenie to należy odczytać, jako potwierdzenie braku jakichkolwiek zobowiązań pozwanego w stosunku do A. B. (1). Zresztą wcześniejsze zdanie, odwołujące się do odebrania palet od M. D. (1), również świadczy o tym, że P. R. (1) traktował firmę (...) -ka” jako własną, gdyż w rzeczywistości odbiorcą palet od powoda w lipcu 2010r była A. B. (1).

W związku z powyższym niezasadne jest ustalenie sądu, że oświadczenie powyższe obejmuje tylko okres za lipiec i sierpień 2010 roku, podczas gdy wynika z niego, że do dnia 6 sierpnia 2010 roku, czyli od początku kontaktów między firmami żadnych zaległości nie ma. Z treści tego oświadczenia nie wynika, ażeby brak zaległości dotyczył jedynie miesiąca lipca lub sierpnia 2010 roku. Należy dodać, iż zeznający w charakterze świadka P. R. (1) ani pozwany nie zakwestionowali autentyczności oświadczenia z dnia 6.08.2010r., ani nie zgłosili zastrzeżeń do tekstu. Spór sprowadza się jedynie do jego interpretacji.

Jako dodatkową okoliczność można wskazać, to, że pozwany miał pieniądze na swoim koncie i w datach zbliżonych do terminów płatności wynikających z faktur wystawionych przez A. B. (1) wybierał gotówkę ze swojego konta, a jego żona potwierdziła, że w ten sposób dokonywał zapłaty za palety. Domaganie się, przez P. R. (1) zapłaty w gotówce jest wiarygodne, jeśli uwzględnić jego kłopoty finansowe, jak również problemy z Urzędem Skarbowym A. B. (1). Z kolei brak pobierania pokwitowań zapłaty przez pozwanego wyjaśniają koleżeńskie stosunki łączące oba małżeństwa. Taka była praktyka, aż do sierpnia 2010r.

Powyższe okoliczności powodują, że Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości, iż pozwany faktycznie zapłacił za wszystkie faktury wystawione przez A. B. (1), dokumentujące wierzytelności będące przedmiotem cesji.

Wobec uwzględnienia zarzutów dłużnika i uznania, że wierzytelności powoda jako cesjonariusza nie istnieją, gdyż wygasły na skutek zapłaty przez pozwanego jeszcze przed dokonaniem cesji, należało zaskarżony wyrok zmienić i powództwo oddalić na podstawie art. 513 § 1 kc oraz art. 386 § 1 kpc.

O kosztach postępowania za obie instancje orzeczono w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy na podstawie art. 98 § 1 kpc w związku z art. 391 kpc , 108 kpc oraz § 6 pkt 7 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz.1349).